

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Diluuntur rationes prioris opinionis. c. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

extra, sine Dei providentia ita ordinante interiret. Cum enim omnium rerum, & euentuum præter peccatum Deus sit auctor voluntate, & providentia sua, negari nequit mortem infantis in viro, vel extra, tali loco, & tēpore ab eo fuisse præfinitam, non solum permittente, & sinente agere causas, sed etiam ordinante, & volente. Quare non dubito, manifeste eos falli, qui hanc seriem causarum divinæ permissioni, non voluntati, & ordinationi adscribunt.

An vero prior fuerit in Deo voluntas negandi remedia, & ad hunc finem ordinem causarum disposuerit, vel contra, non multum curo, dummodo concedant aduersarij, Deum expresse voluisse, paruulis quibusdam negare remedia, quæ humana diligentia ipsis applicari, & prodesse possent nihilominus censeo priorem fuisse voluntatem negandi remedia, & ad hoc causas naturales disposuisse. Nam effectus ille comparatur vt finis, cuius voluntas prior esse debet. Cæterum, ne aliqua sequantur incommoda, melius est asserere, voluntatem illam negandi remedia solum fuisse simplicis affectus, antequam causas disponeret, sicut de voluntate reiiciendi hos paruulos à vita æterna diximus disp. 95. cap. 6.

*Secunda
responsio.*

Respondent alij, aliquibus paruulis absque vlla culpa parentum, aut aliorum non potuisse remedia applicari, nihilominus dicendum esse Deum illis prouidisse sufficientia, quæ possent applicari: quia non applicari, pendet semper ex aliquo opere voluntario parentum, aut aliorum, etiam si absque vlla ipsorum culpa: vt quod mulier exeat domo, vel aliquid simile voluntarie faciat, quod si non faceret, remedia possent puero applicari. Denique quoties remedia applicari nequeunt, reducunt semper hanc impotentiam in aliquid voluntarie factum à parentibus, vel ab alijs. Verum cum Deus dicitur prouidisse remedia sufficientia paruulis, quæ possent applicari, & hoc in cura aliorum, à quibus deberent applicari, certe non alia ratione paruulis hoc modo diceretur remedia sufficientia prouidisse, quæ applicari possent, nisi curæ, & sollicitudine parentum ea commississet. Quis autem dicat parentibus talia remedia eum commississe, si nulla humana prouidentia ipsi præcauere possunt immaturam mortem infantis, quæ absque vlla ipsorum culpa contingit, vt in casibus ab Aug. expressis: Parum ergo refert, si mulier pregnantis domo libere exeat, libere etiam cubet cum paruulo in lecto, si postea casu, quem præuidere non potuit, infans immature sine baptismo moriatur, vt dicamus curæ ipsius, aut alterius remedia in baptismo, qui applicari posset, fuisse commissum.

Improbatur.

CAPVT III.

Diluuntur rationes prioris opinionis.

*Ad primum
argumentum.*

Argumenta vero prioris sententiæ facilia sunt. Ad primum respondeo, ex eo, quod paruulis non fuerint applicata remedia ob impedimenta causarum naturalium, quæ nulla humana industria superari potuerunt, non solum sequi, paruulis fuisse denegata remedia efficacia, sed etiam sufficientia. Cum enim dicimus, eis non fuisse concessa remedia sufficientia, quæ applicari possent, non negamus in Ecclesia esse remedia, quæ ex se sufficientia sint, & si applicarentur, effectum haberent: sed asserimus, nulla huiusmodi remedia humana diligentia par-

uulis applicari potuisse. Multis vero adultis concessa fuisse auxilia sufficientia: congrua autem, & efficacia fuisse negata, quia illi reipsa vocati sunt sufficienti tantum vocatione, non efficiaci. Quod si nec sufficienti vocati, nec Sacramentum, quod à ipsi sua industria sibi applicare potuissent, fuisset eis concessum, plane diceremus, nullum remedium sufficiens ipsis fuisse prouisum, & oblatum, etiam si in Ecclesia sufficientia Sacramenta instituta mansissent.

Circa alterum argumentum prosper ad obiectionem Vincenzianæ c. 1. & ad capitula Gallorum c. 9. affirmat, Christum pro omnibus mortuum esse quod ad magnitudinem, & potentiam pretij, & quod ad vnam causam generis humani pertinet: non quia omnibus, etiam paruulis, salutem voluerit & remedia, quæ applicari eis possent, desiderauerit. Et sane duo Scripturæ testimonia, ex quibus colligimus, Deum primario, & antecedenti voluntate desiderare omnium salutem, de adultis solum intelligenda sunt. Vnum est 2. Reg. 14. Deus non vult perire animam. Alterum prima ad Timoth. 2. Deus vult omnes saluos fieri. In priori namque Sententia sententiam illam Davidi proposuit, vt animum eius ad misericordiam erga Absalonem filium induceret. In posteriori vero subdit Paulus, Et ad agnitionem euēniat, quo indicat, de adultis se loqui. Hortatur enim Timotheum, vt pro omnibus oret, siue regibus, siue in dignitate constitutis: hoc enim acceptum est Deo, vt omnes saluentur, & ad veram agnitionem Dei perueniant.

Cæterum tribus de causis dicere possumus, Christum pro omnibus paruulis mortuum esse, qui tamen pro Dæmonibus nullo modo mortuus dicitur, primo, quia communis erat causa paruulorum, & omnium hominum, ob quam venerat, & pro qua orauit extra quæ dæmones omnino erant. Secundo quia iuste, & pie credimus Christum non expresse denegasse vllis paruulis meritum suum, & à fructu suæ passionis apud Patrem eos excludisse, sicut Dæmones reiecit. Tercio, quia non minus pie affirmare possumus Christum voluntate simplicis affectus omnibus paruulis, nemine excepto, etiam post peccatum primi parentis, salutem desiderasset, sicut sibi ipsi vitam concepit; atque ita pro omnibus orasse, vt salutem consequerentur, sicut pro se, vt liberaretur à morte, sed cum ea conditione, quam orationi pro se factæ adiecit: Veruntamen non mea, sed tua voluntas fiat. Quamvis Hieron. alijque graues auctores parentea oratione, Transseat à me calix iste, pro Iudeorum peccato, qui ipsum occisuri erant, orasse, & eis salutem, gratiamque postulasse. Hoc tamen intelligendum est de paruulis omnibus, qui post Christum natum futuri erant. Nam pro his omnibus, qui antea mortui sunt, orare non potuit, neque gratias agere pro gratia illis omnibus collata, siquidem non omnes consequuti sunt fructum passionis, imo & multis nullo modo applicari potuit. Pro his ergo dicitur mortuus solum, vt inquit Prosper, quod causæ communitem, & magnitudinem, atque potentiam pretij: nec aduersarij assignare possunt alium peculiarem modum, quo pro illis Christus mortuus esse dicatur, aut pro ipsis mortem suam, & meritum Patri obtulisse. Quo modo autem voluntas Dei erga eos paruulos, quibus nulla remedia applicari potuerunt, se habuerit, disp. 95. c. 6. dictum est.

DISPV.